

Při této výměře trestu bylo arci dbáti velícího předpisu druhého odstavce §u 267 tr. zák., podle kterého v případě, že, i když jen na jediný ze sbíhajících se trestných činů stanoven je v tr. zák. nebo v jiném zákoně trest peněžitý nebo některý z trestů §u 240 písm. b) a c) tr. zák., má se vinníkovi uložit kromě zákonného trestu, t. j. kromě trestu na svobodě podle trestní sazby, stanovené pro delikt nejtíže trestný, po každé i tento zvláštní trest. Kdyby tudíž byl obžalovaný býval souzen pro oba trestné činy jediným rozsudkem, musila by mu kromě trestu na svobodě podle §u 2 čís. 3 onoho nařízení uložena býti i peněžitá pokuta za sbíhající se přestupek podle §u 522 tr. zák. Při takovém souběhu trestných činů nemá místo zásada zotřetí trestu, stanovená v prvním odstavci §u 267 tr. zák. (též v §u 34 a prvním odstavci §u 35 tr. zák.), nýbrž zásada hromadění trestů. V důsledku toho dlužno na věc pohlížeti tak, že obžalovanému byl uložen jednotný celkový trest tuhého vězení v trvání dvou měsíců a peněžitá pokuta 500 Kč. Musil-li však obžalovaný vedle trestu na svobodě uložen býti též trest peněžitý, není arci přípustno při zkoumání otázky, zda obžalovanému byl vyměřen trest v mezích zákonné sazby, započítati trest peněžitý do současně uloženého trestu na svobodě, jinými slovy připočítati náhradní trest (zde 50 dnů vězení) k uloženému trestu na svobodě, nýbrž dlužno s hlediska tu naznačeného uznati, že nebyl obžalovanému vyměřen trest v mezích sazby §u 2 čís. 3 nař., nýbrž pod nejnižší sazbou, to tím více, když dle §u 5 nař. může vedle trestu na svobodě býti uložen peněžitý trest až do 20.000 Kč. Podle toho je odvolání státního zastupitelství přípustno (§ 283 tr. ř.). Je však také odůvodněno, poněvadž nemělo býti použito zaměňovacího práva §u 260 b) tr. zák., ježto obžalovaný nemá děti, s manželkou jest rozveden a ji, jak sám doznal, neživí a vzhledem k tomu, že přiznal jmění na 100.000 Kč, není odůvodněnou obava, že by výkonem trestu výživa odsouzeného upadla v nepořádek, neb doznala značnější újmy. Bylo proto vzhledem k okolnostem přitěžujícím a polehčujícím v prvním rozsudku uvedeným uložiti obžalovanému trest v mezích sazby a tu uznán trest 3měsíčního tuhého vězení přiměřeným jak vině jeho, tak i okolnostem a povaze skutku samého.

Čís. 2291.

Zmatek čís. 4 §u 281 tr. ř. nelze uplatňovati pro zamítnutí návrhů před hlavním přeličením.

Nebylo-li vyhověno zrušovacím soudem stížnosti obžalovaného do usnesení nalézacího soudu, jímž byla zamítnuta jeho zmateční stížnost podle §u 1 čís. 2 zák. ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878, rozhodne o současně podaném odporu a odvolání vrchní zemský soud (§ 427 odstavec třetí tr. ř.).

(Rozh. ze dne 13. února 1926, Zm I 58/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací nevyhověl v neveřejném zasedání stížnosti obžalovaného do usnesení krajského jako nalézacího

soudu v Chebu ze dne 4. prosince 1925, jímž byla zamítnuta jeho zmateční stížnost do rozsudku téhož soudu ze dne 9. listopadu 1925, jímž byl obžalovaný uznán vinným zločinem zpronevěry podle §u 183 tr. zák. K rozhodnutí o odporu po případě i rekursu (odvolání) obžalovaného postoupil spisy vrchnímu zemskému soudu.

D ů v o d y:

Obžalovaný zaslal po doručení rozsudku ze dne 9. listopadu 1925, v jeho nepřítomnosti vyneseného, v třídení lhůtě nalézacímu soudu podání, ve kterém především uvádí, že se nemohl k hlavnímu přelíčení dostavit, jelikož dne 9. listopadu 1925 vlak, odjíždějící z M. do Chebu zmeškal a proto žádá o nové provedení trestního řízení a dále uvádí, že »ohlašuje současně zmateční stížnost a rekurs, jelikož nebylo nalézacím soudem vyhověno jeho žádosti, by byl hlavní svědek ke hlavnímu přelíčení předvolán.« Po marném uplynutí 8denní lhůty k provedení takto opovězené zmateční stížnosti zamítl nalézací soud zmateční stížnost obžalovaného usnesením ze dne 4. prosince 1925 s odůvodněním, že obžalovaný neuvedl ani při opovězení zmateční stížnosti, ani později zvláštní žádosti některý z důvodů zmatečnosti §u 281 čís. 1—11 tr. ř., ani neuvedl skutkových okolností, které mají býti důvodem zmatečnosti. Ve stížnosti do tohoto usnesení, včas podané, uvádí stěžovatel za účelem vyvrácení napadeného usnesení pouze to, že předpoklad soudu, jakoby byl opověděl zmateční stížnost opozděně, je nesprávným, poněvadž ihned po doručení rozsudku vznesl »rekurs«. Dle toho se stížnost ani nesnaží, by doličila, že ono podání skutečně obsahuje udání neb alespoň naznačení nějakého důvodu zmatečnosti ve smyslu čís. 1 až 11 §u 281 tr. ř., nýbrž uplatňuje pouze, že nalézací soud má neprávem zmateční stížnost za opozděnou. Než tyto vývody jsou bezpředmětnými, neboť nalézací soud zamítl zmateční stížnost nikoliv proto, že je opozděná, nýbrž — jak řečeno — proto, že nebylo uvedeno, co má býti důvodem zmatečnosti. Vzhledem k tomu, a jelikož v žádosti, podle jejího obsahu není uvedeno, co má býti důvodem zmatečnosti a výtky, že nalézací soud nevyhověl žádosti před hlavním přelíčením, by byl »hlavní svědek« k němu předvolán, nemůže býti podkladem pro uplatňování důvodu zmatečnosti podle čís. 4 §u 281 tr. ř., jenž předpokládá, že při hlavním přelíčení nebylo o nějakém návrhu stěžovatelově rozhodnuto, nebo mezitímním nálezem proti jeho návrhu neb odporu právo na obhajobu zkráceno, nebylo lze stížnosti vyhověti. Vzhledem k tomu není tu důvodu devoluce rozhodnutí o odporu a odvolání z vrchního zemského soudu na soud zrušovací; proto se spisy postupují onomu soudu za účelem rozhodnutí o odporu a odvolání podle obdoby posl. věty §u 2 nov. ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878. (Viz Storch II., 544 a rozh. sb. n. s. čís. 373).

Čís. 2292.

Trestání činů, spáchaných vězni ve věznicích sborových soudů první stolice neb okresních soudů přísluší soudům bez ohledu na to, zda jde o zločiny či přečiny a přestupky.

(Rozh. ze dne 15. února 1926, Zm I 730/25.)